

At Ministeren nu virkelig i en betydelig Grad har bestræbt sig for at forebygge saadanne Gjentagelser er indrømmet af Statsrevisionen, og det er egentlig ogsaa indrømmet af Udvalget, saaledes at det virkelig forekommer mig, at der ikke er tilstrækkelig Grund til i den Henseende at ville forandre den af det andet Thing vedtagne Beslutning. Den anden Grund, som Udvalget mener at have haat til at gjenoptage den oprindelige Indstilling af Statsrevisionen, er den, at det, om jeg saa maa sige, skulde svække Statsrevisionen noget, hvis Nagsdagen vilde gjøre nogen Forandring i dens Indstillinger. Dertil kan jeg kun bemærke, hvad der allerede er udtalt af den ærede Ordfører for Mindretallet (Naberg), at den af Statsrevisorerne, som netop særlig har haat med denne Del af Statsregnskabet at gjøre, umulig kan føle sig afficeret derved, thi han har i meget bestemte Udtryk udtalt sin Tilslutning til dette sidst fremkomne Endringsforslag. Han sagde, at han for sit Bedkommende „ikke vilde have den mindste Betænkelighed ved at tiltræde det, da dets Lønsbetragtning ikke var nogen anden end den, som havde været tilstede hos Statsrevisionen, dengang denne fremsatte sit Forslag“, og han spjode til: „Det har i fuldt Maaal været anerkjendt fra Statsrevisionens Side, at der fra Marineministeriets Side, det vil sige fra de Ræds Side, der efterhaanden have været Marineministre, er gjort, hvad der stod i deres Magt for at forebygge Gjentagelser af de Ordener paa Bærstet, som det er oplyst have fundet Sted, og Betænkningen indeholder tilstrækkelige Vidnesbyrd om, at Statsrevisionen har set dette og paaføjnener dette.“ Der udtales altsaa paa den ene Side en stærk Anerkjendelse af Ministeriets Bestræbelser for at forhindre Gjentagelser af disse Ordener og paa den anden Side en saa fuldstændig Tilslutning, som man vel kan forlange til det i Landstinget foreslaaede. Det forekommer mig derfor, at der heller ikke af den Grund kan være tilstrækkelig Anledning til at fravige Landstingets Beslutning. Den ærede Ordfører sagde, at jeg dog vist ikke kunde have Noget imod den her foreslaaede Endring, idet jeg ikke i Landstinget modtog det der stillede Forslag, med nogen synnerlig Tilfredshed. Jeg skal dertil for det Første bemærke, at der, da det Forslag, der nu foreligger fra Landstinget, fremkom, allerede var foretaget en Endring i Statsrevisionens oprindelige Forslag, idet Ordet „vedvarende“ var tilspjiet, og dernæst maa jeg bemærke, at jeg misforstod noget Landstingets Forslag. Det gik ud paa, at det anbefalede Marineministeren at have sin Opmærksomhed henvendt paa Bærstets Styrelse og Forretningssag, og dette Ord „Styrelse“ forstod jeg dengang, som om det særlig var de Personer, der stode i Spidsen for Bærstet, paa hvem jeg skulde have min Opmærksomhed henvendt. Saaledes tror jeg nok, at man et Dieblit kunde forstaa det. Naar jeg da paa den ene Side ser hen til den Anerkjendelse,

der var udtalt ligeoverfor Marineministeren, og paa den anden Side til de stærke Angreb, der havde været reiste mod Bærstet, forekom det mig, at Ministeren bedre kunde bære en tilsyneladende Dabel, end at Bærstet kunde bære en endnu stærkere Dabelsudsattelse, saaledes som det forekom mig, at der laa deri efter min Opfattelse af Ordene. Naar man imidlertid først er gjort opmærksom derpaa, tror jeg, Enhver vil se, at der ikke ved Ordet „Styrelse“ forstodes Personerne, men Organisationen, eller hvad man nu vil kalde det. Der var imidlertid endnu en anden Grund, som lede mig lidt til at udtale, at jeg ikke var saa særdeles begjærlig efter en Forandring, og det var virkelig Hensynet til Freden, det vil sige, til at de to Thing kunde komme overens. Jeg frygtede nemlig for, at et Forslag, hvori der stod Ordet Anerkjendelse ligeoverfor en Minister, selv om det var i en aldeles upolitisk Sag, skulde berede denne Sag Vanskeligheder her i dette Thing, men denne Grund kan jeg nu ikke have. Nu maa jeg i Fredens Interesse holde paa Landstingets Forslag; thi hvis Thinget skulde blive staaende derved, var jo Sagen færdig med det Samme, eller i ethvert Fald efter endnu en Behandling, som let kunde blive færdig. Hvis Thinget derimod vedtager denne Endring, kan det jo, som det ærede Medlem for Beile Amts 1ste Valgkreds (Gad) bemærkede, let gaa saaledes, at det ikke bliver muligt at faae denne Sag tilendebragt iaar, men det vilde dog være temmelig uheldigt, om man ijen til næste Aar skulde gaa til en Overveelse af denne Statsrevisions Betænkning. Uagtet jeg unegtelig frygter for, det ikke kan nytte, maa jeg derfor tillade mig at opfordre det ærede Udvalgs Flertal til at tage denne Endring tilbage, eller ogsaa maa jeg opfordre Thinget til at stemme derimod. Jeg skal ikke blive overdreven forsængelig ved den Anerkjendelse, som her bliver udtalt.

Ordføreren (Holstein-Deleborg):

Med Hensyn til hvad der fremkom fra det ærede Medlem ved Siden af mig (Gad), skal jeg indskrænke mig til at gjøre ham opmærksom paa, at det er en Misforstaaelse, naar han tror, at der haves Bemyndigelse til at indkalde Sekondlieutenanter til Tjeneste ved Vacancer i Premierlieutenantsklassen. Jeg skal i den Henseende henvisse ham til Anmærkningerne til Finantslooforlaget for 1871—72, hvori der staar: „Det Heldigste vilde vistnok være, om der ved hvert Aaaben stadig havde det fulde lovmæssige Antal tilstede, men naar dette ikke kan opnaas, fordi der ikke melder sig det tilstrækkelige Antal Ansøgere ved nogle Aaaben, bør dog efter Ministeriets Formening det samlede Antal af tjenestgjørende Sekondlieutenanter ved samtlige Aaaben søges holdt tilstede, uanset om ikke netop hvert Aaaben har